

Bosc de llorens del Raguener

Olesa de Montserrat

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Prop del torrent del Raguener
Emplaçament: Ctra. B-120. Camí direcció N 200 m abans km. 11. Seguir a N 800 m costat torrent i camí a esquerra
Alçada: 279

Coordenades:

Latitud: 41.56089
Longitud: 1.90615
UTM Est (X): 408789
UTM Nord (Y): 4601602

Classificació

Número de fitxa: 08147 - 166
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: Bosc en precari i en perill d'extinció.
Protecció: Legal
Tipus de protecció: Xarxa natura 2000
Europea – Atributs inspire: Natura 2000 – Àrea especial de conservació
Observacions protecció: PEIN (05/09/2006)
Data aprovació: dt., 05/09/2006 - 12:00
Accés: Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Privada
Titular: 08146A0020021600000J
Fitxes associades:
[Espai d'Interès Natural Montserrat](#)
Autoria de la fitxa: Jordi Piñero Subirana

Data de registre de la fitxa: dt., 15/11/2011 - 01:00

Descripció

A la zona propera al torrent de Raguener, a l'alçada on hi ha les ruïnes del mas del mateix nom, hi trobem una lloreda que es pot considerar la més gran i ben conservada de Catalunya. Té una extraordinària importància ecològica, geobotànica i fitogeogràfica, ja que és un dels pocs vestigis de laurisilva, un tipus de vegetació artoterciària que es va pràcticament extingir en les glaciacions quaternàries. El descobriment d'aquestes lloredes residuals ha permès demostrar que el llorer és una arbre autòcton que manté uns boscos estables i ben constituïts. Els llores d'aquest bosc (*laurus nobilis*) formen associació amb el roure (*Rusco aculeati*), cosa que genera un gran nombre de plantes característiques d'aquesta aliança.

Observacions:

Inclusa en el PEIN Montserrat-Roques Blanques-Riu Llobregat,

Història

La lloreda és un exponent d'un tipus de vegetació, la laurisilva, que va estendre's durant l'era terciària per una gran part de l'hemisferi boreal, però que les glaciacions quaternàries van eliminar en bona part. En l'actualitat només en queden boscos ben constituïts a les Açores i a les Canàries. En la Península Ibèrica existeixen fragments de laurisilva a les muntanyes d'Algesires, amb unes característiques semblants a l'ecosistema dels torrents olesans; és a dir, humits i arcerats, amb un microclima que s'ha mantingut durant milions d'anys i que ha resistit l'embat de les glaciacions. De les lloredes que es conservaven a Olesa moltes van desaparèixer en els incendis de l'any 1994. Per exemple, el paratge conegut com el Pessebre, on hi havia exemplars centenaris de llorer, els més vells de Catalunya. Així mateix, l'acció espoliadora va causar la tallada d'alguns llores al torrent de Raguener. Segons la mitologia grega, la ninfa Dafne, perseguida per Apol·lo, es va convertir en llorer. Per això el llorer és una planta que està associada al déu Apol·lo, que se n'encasquetà una corona, costum que a l'antiga Grècia seguiren els sacerdots i sacerdotesses.

Bibliografia

HERNÁNDEZ CARDONA, Àngel M. (1997). Les plantes i el paisatge vegetal d'Olesa de Montserrat. Col·lecció Vila d'Olesa, 6. Ajuntament d'Olesa de Montserrat; Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 157-159, 230-232.

